

oleme intressi nime al omast rahast tagasi saanud, 275 rubla ise oma käega wette wissanud! Oh sa furi Ussi Prits! Sinu furja waimu pärast peame nüüd wana aea sees veel kerjama ehl nälgä surema! Oh ma rumal, rumal inimene!"

Nenda ägastid ja vigasid Kristian Müller ja tema Lena, mis aga midagi ei aitanud. Raha olli läinud. Mis undi suus, se undi köhtus. Ussi Prits naeratas iseenesest wana saadana wiisil, ööldes: „Seda ma teadsin, noh, — said ommeti mõned kutsud nattuke kergitud. Kes neid fästlis ni rumalad ja ahned olla? Oleksid jo raha muidu allitada lasknud, nenda sai ommeti inimeste seltsa. Oh ho! ega mind ilma asjata Ussi Pritsuks ei üita.“

Wana Mülleril ja tema Lenal jäi nende abastuses tuba kihaks, töttasid wälja jalutama. Lena ei tahtnud mahajääda, sest Kristiani meeled aksid juba segama, ni olli se oop temal südamesse läimud. „Oleks mo raha tulesse ehl wette jäänuud, ma ep oleks sõna lausunud, waid oleassin Hiobiga üttelnud: Jumal on annud, Jumal on wötnud, Jumala nime olgu kiidetud. Aga nüüd — hu! Ussi Prits — kaupmees X. — wiisin ise — föigest ilma — lähme wälja, waata, hu! — tuba langeb kaela! Jöe äre — jöe äre! — wesi sügaw — jöe — seal rahu — hu!“ —

Lena ehmatas ära, ütles: „Kristian, mis sul on? sõge, mis jamisi juttu sa aead? Lähme wälja, ehl öues tuule lähes lähab paremaks.“ Nad läksid.

Öues näitas sa nattuse paremaks minewad. Nad läksid möda jöe fallast üles. Ühes kohas olli fallas järst ja wesi sügaw. Seal jäi Kristian älliste seisma ja ütles:

„Lena, sa oled minuga peale 40 aastat ühes tööd teinud ja waewa nainud, kas tahad mind nüüd wanaduses mahajätta?“

„Ei elades!“ ütles naene nuttes.

„No ea kül, lähme siis mölemad ühes oma poega jure — tule minuga jölle.

„Jumal anna andeks! Uli jah, Kristian, ega sina ommeti seda ei akfa tegema? — Appi! appi!“

„Mis abi sa karjud? Üijad ja Ussi Pritsu wöi kaupmeest Xo? Need ep meid sisse lüllanavad. Tule Lena!“

„Oh Jumal, Jumal! mis ma nüüd pean tegevma? sisendas naene ja vidis mehe läest finni. „Appi, kuuljad ja nägejad, appi! Kristian on ulluks jäänuud, tahab ennast äraupputada — appi!“

„Ah, ah, ah!“ irvitab segane mees, „üija Ussi Pritso!“

Lena alkas süllega ta ümber, ütles wärisedes: „Kulla pai Kristian, palu ommeti enne veel Issa meie! Sa tahad irmus patti teha ja — —“

„Mina ei — möista enam paluda — wette!“

„Ota, mina palun sulle ette — Kristian, ota nüüd!“ —

„Issa meie, kes sa oled taewas — pühitsetud sagu sinu nimi — Kristian pane läed riisti — tulgu meile sinu riik — sinu tahtmine sündku — —“

„Jah, tema tahtmine sündku!“ — üidis wöeras eal pösa taffa wahale, ja kohkund paar nägi üht noort Saksa enese juure astuvat. „Agas se ei ole mitte Jumala tahtmine, et inimene enesele peab otsa tegema. Mis teil wiga on wanakesed?“

Niiuid kutsus naese süda keele peale ja rääkis kõik oma abastust ja önnestust üles.

„Se wöib kibe — wäga kibe olla“ — ütles wöeras. „Agas Jumal elab alles, fui ta öinne an-nab, ehl ma wövin teid avitada. Minu nime on An-fur ja olen advokat. Lähme teie forteli tagasi, näidake müsle kaupmehe wölskirja — katsume ommeti.“

Nemad läksid nüüd kolmekesi linna tagasi. Kolm päwa elasid wanalsed kartuse ja leotuse wa-